

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעֵ"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשֵׁת פְּנִיחָס

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַּתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֹּרַךְ כ"א - חֲלָק י"ב

קוֹנְטֵרְס 612

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁעֵ"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

תשובה: אנו מתפללים בתפלות ברפת החדש "חיים שיש בהם יראת שמים ויראת חטא", ואחר כך מתפללים חיים שאין בהם בושה וכלימה וכו'. וצריך להבין המשך התפלות האלו, מהי השכיכות של יראת שמים ויראת חטא לבושה וכלימה? אתמהה.

ואפשר לפרש בהקדם מה דאיתא במסכת שבת (דף ל"א עמוד א') אמר רבא בשעה שמכניסין אדם לדין אומרים לו, נשאת ונתת באמונה, קבעת עתים לתורה, [לקבע עתים לתורה דבר קצוב, שלא ימשך כל היום לדרך ארץ] עסקת בפרה ורביה, [הינו חסן] צפית לישועה, [לדברי הנביאים], פלפלת בחכמה,

(ב) ועין מהרש"א בחדושי אגדות: מה שיש לדקדק אהא דאמרין פרק קמא דסנהדרין תחלת דינו של אדם על דברי תורה כו', מפרש שם. וואיתא במסכת סנהדרין (דף ז) אמר רבי המנונא אין תחלת דינו של אדם אלא על דברי תורה וכו', והיא לכאורה סתירה למה שכתב כאן, (ועין בתוספות שהקשו על זה, ותרצו בבי' פנים, עין שם). ואפשר לפרש על פי מה שכתבו הספרים דהא בהא תליא, ובי' השאלות באים כאחד, כי אם היה לו אמונה בהשגחתו יתברך שמו, היה לו די זמן ללמד, שהעת שחוטפים למען כבוד תורתו יתברך, לא יגרם בשום אופן העדר או חסרון בפרנסתו, וגמעתה אין כאן סתירה, כי השאלה על נשאת ונתת באמונה היא גם כן על דברי תורה, ועין ערוכין (דף ג' ד:). ואין כאן מקומו להאריך.

והנה להגיע לאמונה פשוטה צריכה להיות תמימות ככתוב בתורה (דברים יח, יג) "תמים תהיה עם ה' אלוקיך" ופרוש רש"י ז"ל: התהלך עמו בתמימות ותצפה לו, ולא תחקר אחר העתידות, אלא כל מה שיבוא עליך תקבל בתמימות, ואז תהיה עמו ולחלקו (ספרי טו). (ועין ברמב"ן ואורי החיים הקדוש מה שכתבו בזה).

ובספר בית אברהם (פרשת ויגש) מבאר שלא רק בענינים הנוגעים אל הגוף צריך להיות תמים, אלא אפלו בענינים הנוגעים אל הנפש ועבודת ה' צריך ללכת בתמימות, כי יש כאלו שהם מתיגעים בעבודת ה' בכל כחם ונפשם ואין רואים סימן ברכה בעבודתם, והעצה לזה – "תמים תהיה עם ה' אלוקיך (דברים יח, יג), ולהתחזק בבטחון בה', ולא יפל ביאוש, חס וחלילה, כי רוצים לנסות מן השמים את מדת הבטחון שלו, ולא יפנה לטענות יצר הרע שהוא כל כך רחוק מה' – רק יתחזק לעמד בניסיון. ובכל מצב יש לעבד את ה'. וכפי שבאר ה"חפץ חיים" על הפסוק "המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא" (שמות ג, ד) – רוצה לומר, כשאדם בצהר ומצוקה, גם אז – באותו מצב ובאותה שעה – קדש הוא, אפשר שרצון ה' הוא דוקא בעבודה מאותה שעה הדיחוקה.

ואפלו אם לבו קשה כאבן, זה סימן טוב, כמו שכתב רב"א (פרשת בא) ז"ל: כמו מן מרגלית קרה הנמצאת במעמקי הים ועליה אבן כבדה מאד, וצריכה גיעה מרבה ועבודה קשה מאד לנפץ את האבן עד שמוצאים את המרגלית, כמו כן כשרואה לבו קשה כאבן, והו סימן שבו טמון מרגלית ואוצר קר.

(ג) ועין מהרש"א בחדושי אגדות: שני עתים אחד ביום ואחד בלילה, בהא דאמרין יזיף ביום ופרע בלילה.

(ד) ועין מהרש"א בחדושי אגדות: לא אמר קימת, אלא עסקת, דהינו להשיא יתום ויתומה, עד כאן לשון קדשו. ומדברי המהרש"א מבאר דלאו דוקא יתום ויתומה, אלא כל מי שקשה לו לעסק לבד בווזג, מצוה לעזר לו, ומטעם זה היה הענין אצל הרבה צדיקים לעסק בעזר הווזגים. כדוע שהמהר"ל היה עוסק בשדוכין לפרנסה. והגאון הקדוש בעל חת"ם סופר גם כן עסק בשדוכין, ופעם אמר לבתו בערב יום הקדוש לפני כל נדרי שתלך תכף ומיד לסיים איזה שדוך שנמשך כבר זמן רב. ויש כמה מכתבים מהגאון

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

הבנת דבר מתוך דבר [היננו דעת], ואפלו הכי אי יראת ה' היא אוצרו אין, אי לא לא!

וכמו כן מבאר בתורתנו הקדושה (דברים י' י"ב) "ועתה ישראל מה' ה' אלקיך שאל מעמך כי אם ליראה את ה' אלקיך". (ועין קב הנשר פרק ד'). והבא ליטהר^ח מסייעין אותו (יומא לח, ב).

ואמרו חז"ל רחמנא לבא בעי, ובאר בספר "בידי ערבות" דהלב הוא האיבר הראשי והוא בסתר לכן נקרא החלק הכי פנימי, כמו כן הנשמה היא פנימית ורחמנא הקב"ה רוצה שגלמוד תורת הזהר הקדוש שהוא בבחינת הלב פנימיות התורה ולמודו כנגד בינה שהיא לבא כמובא בפתח אליהו זכור לטוב.

עתה אלו שלומדים זהר הקדוש יוכלו לענות על השאלה של צפית לישועה מפני שהם טרחו ועמלו להביא את המשיח, ועוד שכשישאלו אותם עסקת בתורה? הם יענו: אני למדתי כל יום זהר הקדוש ובפרט בשבת, ולמדתי כמו מאה

הקדוש משינאנא, ומבעל חזון איש זצ"ל. (ועין ברש"י ו"ל במסכת ראש השנה דף כ"ט דבור המתחיל אף על פי שצא מוציא, שכל ישראל ערבין זה לזה במצוות).

(ה) ועין מהרש"א בחדושי אגדות: דהינו ישועות בלשון רבים, לפי שהמצפה ומקוה לישועה בכל שעה הם רבים.

(ו) ועין מהרש"א בחדושי אגדות: משל כו' העלה לי חטין כו', דהינו להעלותן לאוצר אין להם קיום אי לא חומטין, הכי נמי ביראת ה' נתקיימו בלן באוצר הזה, וד"ק.

(ז) "מה ה' שאל מעמך" (דברים י' יב) – שבאמת גם היראה מאתו יתברך, רק הפרוש – ששואל "מעמך" ליראה. פרוש, שתראה לכל הפחות להיות לך מדת היראה. (שארית ישראל, לקוטים ד"ה הכל).

"מי יתן ויהיה לבכם זה להם ליראה" (דברים ה, כו). הנה לכאורה נראה לומר, בנדיאי יראת שמים היא בידי שמים, ולולי עזרתו יתברך שמו לא יגיע אהד מאלה ליראה את ה', חוץ ממתי מעט אשר אינם צריכים סעד לתקבם, פאבות ומשה רבינו עליו השלום וכיוצא, אבל זולתם ראה כמה תפלות התפלל דוד המלך עליו השלום בתמניא אפין על ככה. אף מה שאינו בידי שמים (ברכות לג, ב) היא הבחירה שבלב שישתוקק אדם וירצה להיות עובד ה' ויתפלל על ככה, אותה השתוקקות לבד אינה בידי שמים, והיא מבחירת אדם, על פן אמר "מי יתן ויהיה לבכם זה ליראה אותי". לא אמר מי יתן ויראו אותי, שזה אינו בידים, אלא מי יתן ויהיה לבכם זה ליראה, שיהיה חמדה בלבכם ליראה. (חתם סופר, פרשת ואתחנן, דבור המתחיל מי).

(ח) הקדוש ברוך הוא אינו מסייע רק להבא מעצמו לטהר, דהכל בידי שמים חוץ מיראת שמים. ולכן רק אם רצון האדם הוא לכבש את יצרו הרע ולבחר בטוב מעצמו, אז הקדוש ברוך הוא עוזר לו כשלא יספיק בחוץ. ואם כן, שכר הצדיקים במעשיהם הטובים הוא על המחשבה והרצון הטוב בלבד. (מנחת עני, פרשת אמר ד"ה ועוד).

פְּרֻשֵׁת פִּנְחָס

וַיְדַבֵּר יי אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר, פִּנְחָס בֶּן אֶלְעָזָר וְגו', (במדבר כה) רַבִּי אֶלְעָזָר פִּתַח וְאָמַר, שְׁמַע בְּנֵי מוֹסֵר אַבִּיךָ וְאֵל תִּטּוֹשׁ תּוֹרַת אִמְךָ. שְׁמַע בְּנֵי מוֹסֵר אַבִּיךָ, דָּא קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְאֵל תִּטּוֹשׁ תּוֹרַת אִמְךָ, דָּא כְּנֻסַת יִשְׂרָאֵל. מָאֵי מוֹסֵר אַבִּיךָ, מוֹסֵר, דָּא אוֹרֵייתָא, דְּאִית בְּהַ כְּמַה תּוֹכַחִין, כְּמַה עוֹנְשִׁין. כְּמַה דְּאִתָּא אָמַר, (משלי א) מוֹסֵר יי בְּנֵי אֵל תִּמְאָס וְאֵל תִּקְוִין בְּתוֹכַחְתּוֹ.

וּבְנֵין דְּכָל מָאן דְּאִשְׁתַּדַּל בְּאוֹרֵייתָא בְּהַאי עֲלָמָא, זְכִי דִּיפְתַחוּן לִיהַ כְּמַה תְּרַעִין לְהַהוּא עֲלָמָא, כְּמַה נְהוּרִין. בְּשַׁעְתָּא דִּינְפּוּק מְהַאי עֲלָמָא, הִיא אַקְדִּימַת קַמִּיהַ, וְאִזְלָא לְכָל נְטוּרֵי תְרַעִין, מְכַרְזַת וְאוֹמְרַת, (ישעיה כו) פִּתַחוּ שְׁעָרִים וַיָּבֵא גוֹי צְדִיק. אַתְקִינּוּ כְּרִסְיִין לְפִלְגֵינָא עֲבָדָא דְּמִלְכָּא. דְּלִית חֲדוּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֵלָא מָאן דְּאִשְׁתַּדַּל בְּאוֹרֵייתָא, כָּל שְׂכַן בַּר נֶשׁ דְּמַתְעַר בְּלִילֵינָא לְאִשְׁתַּדְּלָא בְּאוֹרֵייתָא, דְּהָא כָּל צְדִיקֵינָא דְּבַגְנַתָּא דְּעַדָּן, צִיִּיתִין לְקַלְיָה, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְשַׁתְּכַח בִּינְיָהוּ, כְּמַה דְּאוּקְמוּהַ (שיר השירים ח) הַיּוֹשֶׁבֶת בַּגְּנִים חֲבָרִים מְקַשִּׁיבִים לְקוּלָּהּ הַשְּׁמִיעֵנִי.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר הַאי קָרָא רְזָא דְּחַכְמַתָּא אִית בֵּיהַ. הַיּוֹשֶׁבֶת בַּגְּנִים, דָּא כְּנֻסַת יִשְׂרָאֵל, דְּאִיהִי בְּגָלוּתָא עִם יִשְׂרָאֵל, וְאִזְלָא עִמָּהוֹן בְּעַקְתֵּייהוּ. חֲבָרִים מְקַשִּׁיבִים לְקוּלָּהּ, מְשַׁרְיִין עֲלָאִין. כְּלָהוּ צִיִּיתִין לְקוּלָּהּ, לְקוּל תּוֹשְׁבַחְתָּהּ בְּגָלוּתָא. הַשְּׁמִיעֵנִי, כְּמַה דְּאִתָּא אָמַר (שיר השירים ב) הָרְאִינִי אֶת מְרֵאִיךָ הַשְּׁמִיעֵנִי אֶת קוּלָּהּ. הַשְּׁמִיעֵנִי, קָלָא דְּאִינוּן חֲבָרֵינָא דְּמִשְׁתַּדְּלֵי בְּאוֹרֵייתָא דְּהָא לִית

פְּרֻשֵׁת פִּנְחָס

וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר. פִּינְחָס בֶּן אֶלְעָזָר וְגו'. רַבִּי אֶלְעָזָר פִּתַח וְאָמַר, (משלי א) שְׁמַע בְּנֵי מוֹסֵר אַבִּיךָ וְאֵל תִּטּוֹשׁ תּוֹרַת אִמְךָ. שְׁמַע בְּנֵי מוֹסֵר אַבִּיךָ - זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְאֵל תִּטּוֹשׁ תּוֹרַת אִמְךָ - זֶה כְּנֻסַת יִשְׂרָאֵל. מָה זֶה מוֹסֵר אַבִּיךָ? מוֹסֵר זֶה הַתּוֹרָה, שֶׁיֵּשׁ בָּהּ כְּמַה תּוֹכַחוֹת, כְּמַה עֲנֹשִׁים, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (שם א) מוֹסֵר ה' בְּנֵי אֵל תִּמְאָס וְאֵל תִּקְץ בְּתוֹכַחְתּוֹ.

וּמְשׁוּם שְׁכַל מִי שְׁמִשְׁתַּדַּל בְּתוֹרָה בְּעוֹלָם הַזֶּה זוֹכֵה שִׁיפְתַּחוּ לוֹ כְּמַה שְׁעָרִים לְעוֹלָם הַהוּא, כְּמַה אוֹרוֹת - בְּשַׁעַה שֶׁיֵּצֵא מִהַעוֹלָם הַזֶּה הִיא מְקַדִּימָה לְפָנָיו, וְהוֹלֶכֶת לְכָל שׁוֹמְרֵי הַשְּׁעָרִים, מְכַרְיָה וְאוֹמְרַת: (ישעיה כו) פִּתַחוּ שְׁעָרִים וַיָּבֵא גוֹי צְדִיק! הַתְּקִינּוּ כְּסֻאוֹת לְפָלוּנֵי עֶבֶד הַמֶּלֶךְ! שְׂאִין שְׁמַחָה לְקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֵלָא בְּמִי שְׁמִשְׁתַּדַּל בְּתוֹרָה, כָּל שְׂכַן אָדָם שְׁמַתְעוּר בְּלִילָה לְהַשְׁתַּדַּל בְּתוֹרָה, שְׁהֵרִי כָּל הַצְּדִיקִים שְׂבָגִין עַדָּן מְקַשִּׁיבִים לְקוּלוֹ, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נִמְצָא בִּינְיָהֶם, כְּמוֹ שְׁפָרְשׁוּהַ (שיר השירים ח) הַיּוֹשֶׁבֶת בַּגְּנִים חֲבָרִים מְקַשִּׁיבִים לְקוּלָּהּ הַשְּׁמִיעֵנִי.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, פְּסוּק זֶה יֵשׁ בוֹ טוֹב חֻקְמָה. הַיּוֹשֶׁבֶת בַּגְּנִים - זֶה כְּנֻסַת יִשְׂרָאֵל שְׁהִיא בְּגָלוּת עִם יִשְׂרָאֵל וְהוֹלֶכֶת עִמָּם בְּצַרְתָּם. חֲבָרִים מְקַשִּׁיבִים לְקוּלָּהּ - מַחְנוֹת עֲלִיּוֹנִים פְּלִם מְקַשִּׁיבִים לְקוּלָּהּ, לְקוּל תּוֹשְׁבַחְתָּהּ בְּגָלוּת. הַשְּׁמִיעֵנִי, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (שיר השירים ב) הָרְאִינִי אֶת מְרֵאִיךָ הַשְּׁמִיעֵנִי אֶת קוּלָּהּ. הַשְּׁמִיעֵנִי קוּל אוֹתָם הַחֲבָרִים שְׁמִשְׁתַּדְּלִים בְּתוֹרָה,

שְׁהָרֵי אֵין תְּשַׁבַּחַת לְפָנַי כְּאוֹתָם שֶׁמִּשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כְּבִכּוּל כָּל אוֹתָם שֶׁזִּכְּאִים לְהַשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה, וּמִכְשֵׁנִיחָצָה הַלֵּלָהּ וּבָאִים עִם הַמִּלְכָּה כְּשֶׁמֵּאִיר הַיּוֹם לְקַבֵּל פְּנֵי הַמִּלְכָּה, מִתְחַזֵּק וְיִוָּרֵשׁ בְּשִׂכְנֶיהָ. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא שְׁשׂוּרָה בּוֹ חוּט שֶׁל חֶסֶד, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ.

בֵּא וְרֵא,הָהָה, כָּל מִי שֶׁזִּוְכָה לְהַתְחַזֵּק בְּשִׂכְנֶיהָ, יִשְׁמַר עֲצוּמוֹ מֵאוֹתָם דְּבָרִים שֶׁאֲחוּזִים מוֹלָה, כְּמוֹ מִי? אוֹתָם שֶׁלֹּא מְשַׁקְרִים בְּאוֹת הַקְּדוּשָׁה, כְּגוֹן בַּת אֵל נְכַר. וְכָל מִי שֶׁשׁוֹמֵר עֲצוּמוֹ, כְּבִכּוּל כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל אֲחוּזָה בּוֹ וְשׁוֹמֵרֶת אוֹתוֹ וְהִיא מְקַדֶּימָה לוֹ שְׁלוֹם, וְכָל שֶׁכֵּן אִם זִוְכָה וְקוֹנֶה אֶת זֶה.

וְאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, רְאוּיִים הָיוּ יִשְׂרָאֵל לְהִיּוֹת מְשַׁמְדִים בְּאוֹתָהּ שְׁעָה, פָּרַט לָזֶה שֶׁהַקְּדִים פְּנִיחָס לַמַּעֲשֵׂה הַזֶּה וְשִׁכַּף אֶת הַרְגָּזוֹ. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב פִּינְחָס בֶּן אֶלְעָזָר בֶּן אֶהֱרָן הַכֹּהֵן הַשֵּׁיבִיב וְגו'. דְּבַר אַחַר פִּינְחָס בֶּן אֶלְעָזָר וְגו' - אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בֶּן בֶּן פְּעַמִּים, בֵּא לְהַשְׁלִים הָאֲבָדָה (הַמְּעֻשָׂה).

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אָדָם זֶה שְׁנוּטֵל גְּלַגּוּל הַנְּשֻׁמָּה וְלֹא זָכָה לְהַתְחַזֵּק בּוֹ, כְּאֵלּוֹ מְשַׁקֵּר בְּאֵמַת הַמִּלְכָּה, וְאֵנִי קוֹרֵא עֲלָיו פְּסוּק זֶה, (ויקרא ה) אוֹ מֵצָא אֲבָדָה וְכַחֵשׁ בָּהּ וְנִשְׁבַּע עַל שִׁקְרָהּ. וְכַחֵשׁ בָּהּ, טוֹב לוֹ שֶׁלֹּא נִבְרָא.

שְׁנֵינִי, צַדִּיק גְּמוּר אֵינוֹ נִדְּחָה, וְצַדִּיק שְׂאֵינוֹ גְּמוּר נִדְּחָה. מִיְהוּ צַדִּיק גְּמוּר וּמִיְהוּ צַדִּיק שְׂאֵינוֹ גְּמוּר? וְכִי מִי שֶׁלֹּא שָׁלַם בְּדִבְרָיו נִקְרָא צַדִּיק? אֲלֵא צַדִּיק גְּמוּר, יְדוּעַ שְׁהָרֵי לֹא לוֹקֵחַ גְּלַגּוּלִים עַקְמִים, וּבִירְשָׁתוֹ בּוֹנֶה כְּנֵזֶן, וּמִתְקַיֵּן חוֹמוֹת, וְחוֹצֵב בּוֹרוֹת וְנוֹטֵעַ אֵילָנוֹת.

תּוֹשֵׁב בַּחֲתָא קָמָא, כְּאֵינוֹן דְּמִשְׁתַּדְּלִי בְּאוֹרֵייתָא. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כְּבִכּוּל, כָּל אֵינוֹן דְּזִפְאֵן לְאַשְׁתַּדְּלָא בְּאוֹרֵייתָא, וּמִכַּד פְּלִיג לִילֵיא, וְאַתֵּינָן בְּמִטְרוֹנֵיתָא כַּד נְהִיר יִמְמָא, לְקַבְּלָא אֲנָפֵי מַלְכָּא, אַתְקִיף וְאַחְסִין בְּשִׂכְנֵיתָא. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא דְשְׂרִיא בֵיה חוּט שֶׁל חֶסֶד, כְּמָה דְאוּקִימָנָא.

הָא חֲזִי, כָּל מָאן דְּזָכִי לְאַתְתַּקֵּף בְּשִׂכְנֵיתָא, יִסְתַּמַּר גְּרַמּוּהֵי מֵאֲנוּן מַלִּין דְּאַחֲדִין לְקַבְּלָהּ. כְּגוֹן מָאן. אֵינוֹן דְּלֹא מְשַׁקְרֵי בְּאֵת קַדִּישָׁא, כְּגוֹן בַּת אֵל נְכַר. וְכָל מָאן דְּנִטִיר גְּרַמִּיָּה, כְּבִכּוּל כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל אֲחִידָא בֵיה, וְנִטְרָא לֵיה, וְהִיא אֲקַדִּימַת לֵיה שְׁלָם. וְכָל שֶׁכֵּן אִי זָכִי וְקָנִי לְהָאִי.

וְאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אַתְחַזִּיין יִשְׂרָאֵל לְאַשְׁתַּצְעָא בְּהַהוּא שְׁעֵתָא, בַּר דְּאַקְדִים פְּנִיחָס לְהָאִי עוֹבְדָא, וְשִׁכִּיף רוּגְזָא. הָדָא הוּא דְכַתִּיב, פְּנִיחָס בֶּן אֶלְעָזָר בֶּן אֶהֱרָן הַכֹּהֵן הַשֵּׁיבִיב וְגו'. דְּבַר אַחַר, פְּנִיחָס בֶּן אֶלְעָזָר וְגו'. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בֶּן בֶּן תְּרֵי זְמַנֵּי, לְאַשְׁלֵמָא אוּבְדָא (נ"א עוֹבְדָא) קָא אַתִּי.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הָאִי בַר נֶשׁ דְּנִטִיל גְּלַגּוּלָא דְנִשְׁמַתָּא, וְלֹא זָכִי דִיתְתַּקֵּן בֵּיה, כְּאֵלּוֹ מְשַׁקֵּר בְּקוּשְׁטָא דְמַלְכָּא. וְאַנָּא קְרִינָא עֲלֵיה הָאִי קְרָא (ויקרא ה) אוֹ מֵצָא אֲבָדָה וְכַחֵשׁ בָּהּ וְנִשְׁבַּע עַל שִׁקְרָהּ. וְכַחֵשׁ בָּהּ, טוֹב לֵיה דְלֹא אֲבִיר.

תְּנִינָן צַדִּיק גְּמוּר, אֵינוֹ נִדְּחָה. וְצַדִּיק שְׂאֵינוֹ גְּמוּר, נִדְּחָה. מָאן הוּא צַדִּיק גְּמוּר, וּמָאן הוּא צַדִּיק שְׂאֵינוֹ גְּמוּר, וְכִי מָאן דְּלֹא שָׁלַם בְּמַלּוּי, צַדִּיק אֲקִרִי. אֲלֵא, צַדִּיק גְּמוּר, יְדוּעַ, דְּהָא לֹא נִטִיל גְּלַגּוּלִין עַקְמִין, וּבְאַחְסַנְתִּיהָ כְּנִי כְּנִינָן, וְאַתְקִין שׁוּרִין, וְחֻצֵב בִּירִין, וְנוֹטֵעַ אֵילָנִין.

צדיק שאינו גמור, דבני בניין באחסנתא
 אחרא, חפר בה בירין, ואעדר, הא
 אתקין אבני יסודא כמלקדמין, ואעמל בה,
 ולא ידע אי אשתאר דיליה. מסטרא דיליה,
 טב וצדיק אקרי. ומסטרא דההוא אחסנתא,
 לאו הכי.

דבר נש דבני בניין שפירן, יאן למחזי, אסתפל
 ביסודא, וחמי ליה שקיע עקימא מכל
 סטרין. הא בניינא לא שלים, עד דסתר ליה,
 ואתקין ליה כמלקדמין. מסטרא דההוא
 בניינא דיליה, אשתכח טב ופשיר. (דף ר"ג ע"ב)
 מסטרא דיסודא, ביש ועקים. ובגין כן, לא
 אקרי עובדא שלים, לא אקרי בניינא שלים.
 בגין כן צדיק שאינו גמור אקרי, ונדחה. ועל
 דא (חבוקא א) כבלע רשע צדיק ממנו.

כבלע רשע צדיק ממנו.
 בא וראה, מי שמקנא לשם
 הקדוש של הקדוש ברוך הוא,
 שאפילו לא יזכה לגדלה ולא יהיה
 ראוי לה, (שירש אותה) ירוים אותה
 ויגח אותה. פנחס לא היה ראוי
 לה באותו זמן, ומשום שקנא
 לשם רבונו הרויח את הכל, ועלה
 לכל והתמקן בו הכל, וזכה
 להשתמש בכהנה עליונה.
 מאותה שעה - פינחס בן אלעזר
 בן אהרן הכהן, שהשלים לשתי
 דרגות משום שקנא לשם רבונו,
 שתקן מה שהתעקם.

רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים פו)
 שמרה נפשי כי חסיד אני הושע
 עבדך וגו'. יש להסתפל בסוף
 הפסוק, ואחר כך על כל הפסוק.
 בסוף הפסוק כתוב הבוטח אליך,
 צריך לו להיות הבוטח בך! מה
 זה הבוטח אליך? אלא כפיכחול
 דוד מבטיח לו שלא יעבר עליו
 חצות הלילה בשנה, כמו שכתוב
 (שם קט) חצות לילה אקום להודות
 לך. קמתי היה לו להיות! אלא
 אקום, ואתקשר בך לעולמים.

רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים פו)
 שמרה נפשי כי חסיד אני הושע
 עבדך וגו'. יש להסתפל בסוף
 הפסוק, ואחר כך על כל הפסוק.
 בסוף הפסוק כתוב הבוטח אליך,
 צריך לו להיות הבוטח בך! מה
 זה הבוטח אליך? אלא כפיכחול
 דוד מבטיח לו שלא יעבר עליו
 חצות הלילה בשנה, כמו שכתוב
 (שם קט) חצות לילה אקום להודות
 לך. קמתי היה לו להיות! אלא
 אקום, ואתקשר בך לעולמים.

רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים פו)
 שמרה נפשי כי חסיד אני הושע
 עבדך וגו'. יש להסתפל בסוף
 הפסוק, ואחר כך על כל הפסוק.
 בסוף הפסוק כתוב הבוטח אליך,
 צריך לו להיות הבוטח בך! מה
 זה הבוטח אליך? אלא כפיכחול
 דוד מבטיח לו שלא יעבר עליו
 חצות הלילה בשנה, כמו שכתוב
 (שם קט) חצות לילה אקום להודות
 לך. קמתי היה לו להיות! אלא
 אקום, ואתקשר בך לעולמים.

רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים פו)
 שמרה נפשי כי חסיד אני הושע
 עבדך וגו'. יש להסתפל בסוף
 הפסוק, ואחר כך על כל הפסוק.
 בסוף הפסוק כתוב הבוטח אליך,
 צריך לו להיות הבוטח בך! מה
 זה הבוטח אליך? אלא כפיכחול
 דוד מבטיח לו שלא יעבר עליו
 חצות הלילה בשנה, כמו שכתוב
 (שם קט) חצות לילה אקום להודות
 לך. קמתי היה לו להיות! אלא
 אקום, ואתקשר בך לעולמים.

רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים פו)
 שמרה נפשי כי חסיד אני הושע
 עבדך וגו'. יש להסתפל בסוף
 הפסוק, ואחר כך על כל הפסוק.
 בסוף הפסוק כתוב הבוטח אליך,
 צריך לו להיות הבוטח בך! מה
 זה הבוטח אליך? אלא כפיכחול
 דוד מבטיח לו שלא יעבר עליו
 חצות הלילה בשנה, כמו שכתוב
 (שם קט) חצות לילה אקום להודות
 לך. קמתי היה לו להיות! אלא
 אקום, ואתקשר בך לעולמים.

אקום להודות לך. קמתי מיבעי ליה. אלא, אקום, ואתקשר בך לעלמין.

שְׁמֵרָה נִפְשִׁי, שְׁמֹר הִנֵּה צָרִיךְ לוֹ לְהִיּוֹת! וְהָרִי לְמַדְנוּ שְׂאִין אוֹת בַּתּוֹרָה שְׂאִין בַּה סוּדוֹת עֲלִיּוֹנִים וּנְכַבְדִּים. שְׁמֵרָה - לְקַדּוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הוּא הוּא אָמַר, שְׁמֵרָה אֵת אוֹתוֹ חֶלֶק שְׁנֵאֲחֻזָּת בּוֹ נֶפֶשׁ. שִׁכְשִׁיּוּצֵי אֵת הַנֶּפֶשׁ מֵהָעוֹלָם הַזֶּה, בְּאֵה לְרִשְׁתׁ עוֹלָם (הַבָּא). אִם זוֹכֵה, כְּמֵה חִילוֹת עֲלִיּוֹנִים יוֹצֵאִים לְקַבְּלָהּ וְלִשְׁמֹר אוֹתָהּ וְלִהְיוֹת כְּסוּסָה לְמַדוֹר מְקוּמָה. וְהָרִי הוּא לְקַחְתָּהּ לְהִתְאַחֵד עִמָּה בְּרֵאשִׁי חֲדָשִׁים וְשִׁבְתוֹת.

וְאִם לֹא זוֹכֵה, כְּמֵה שׁוֹמְרֵי חֶק בְּעֲלֵי דִינִים מְזַדְּמָנִים מוֹלָה וְדוֹחִים אוֹתָהּ הַחֻצָּה. אוֹי לְאוֹתָהּ נֶפֶשׁ שְׁמַתְגַּלְגַּלֶּת בְּרִיקָנוּת, כְּמוֹ אֶבֶן בְּכַף הַקַּלְעֵ. זֶהוּ שְׁכַתוֹב (שְׁמוּאֵל א-כח) וְאֵת נֶפֶשׁ אִיִּבִיךָ יִקְלַעְנָה בַּתּוֹךְ כְּפִי הַקַּלְעֵ. וְדוֹד בְּקֶשׁ בְּקִשְׁתוֹ לִפְנֵי הַקַּדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְאָמַר שְׁמֵרָה נִפְשִׁי, שְׁלֹא יִדְחוּ אוֹתָהּ הַחֻצָּה. וְכִשְׂפִינִיעַ (לְמוֹלָה, יִפְתָּחוּ לָךְ) מוֹלָה, יִפְתָּחוּ לָהּ פְּתָחִים, וְתִקְבַּל אוֹתָהּ לִפְנֵיךָ. כִּי חֲסִיד אָנִי, וְכִי חֲסִיד נִקְרָא? אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כֵּן, שְׁכַתוֹב (ישעיה נה) חֲסִידֵי דְדוֹד הַנְּאֻמָּנִים. בְּגִלְל כֵּן שְׁמֵרָה נִפְשִׁי, שְׁלֹא תַעֲזוֹב אוֹתָהּ לְלֶכֶת הַחֻצָּה. רַבִּי יִצְחָק אָמַר, כֵּן אָדָם שֵׁיִשׁ לוֹ חֶלֶק בְּצַדִּיק, יוֹרֵשׁ אֶרֶץ זוֹ, כְּמוֹ שְׁכַתוֹב (שם ס) וְעַמְּךָ כָּלֵם צַדִּיקִים וְגו'. וְצַדִּיק זֶה נִקְרָא חֲסִיד. אָמַר דְּדוֹד, אַחַר שֶׁבְּמִקוֹם זֶה נִאֲחֻזְתִּי, חֲסִיד אָנִי, וְלִכֵּן שְׁמֵרָה נִפְשִׁי לְהִתְקַשֵּׁר בָּךְ.

רַבִּי חֵיִיא פְּתַח, (תהלים פא) עֲדוּת בִּיהוֹסֵף שְׁמוֹ וְגו'. הָרִי פְּרֻשָׁה שֶׁלֹּא מֵהָעוֹלָם הַזֶּה, וְלִשׁוֹן הַקַּדּוֹשׁ יוֹתֵר. זֶהוּ שְׁכַתוֹב (שם) שִׁפְתַי לֹא יִדְעוּתִי אֲשַׁמְעֵ. אָבֵל מֵה זֶה עֲדוּת? בֵּא וְרָאָה, בְּשִׁעָה שְׁאֵשֶׁת פּוֹטִיפֵר אֲחֻזָּה בּוֹ לְאוֹתוֹ הַדְּבָר, עֲשֵׂה יוֹסֵף עֲצֻמוֹ כְּמִי שְׁלֹא יוֹדֵעַ לְשׁוֹנָה, וְכֵן בְּכָל יוֹם

שְׁמֵרָה נִפְשִׁי, שְׁמֹר מִיבְעֵי לִיָּהּ. וְהָא תְּנִינָן דְּלִית אֵת בְּאוֹרֵיִתָא דְּלֹא אֵית בַּה רִזִּין עֲלֵאִין וְיִקְרִינִן. שְׁמֵרָה. לְקַדּוֹשָׁא בְּרִיךְ הוּא קְאָמַר, שְׁמֵרָה לְהֵהוּא חוֹלְקָא, דְּאִתְאַחֵד בֵּיה נֶפֶשׁ. דְּכֵד נֶפֶשָׁא נִפְקָא מֵהָא עֲלֵמָא, אִתְּיָא לְמִירַת עֲלֵמָא (דְּאִתְּיָא). אִי זְכִי, כְּמֵה חִילוֹת עֲלֵאִין נִפְקִין לְקַבְּלָא, וְלִנְטְרָא לָהּ, וְלֹאֲעֵלָא לָהּ בְּמַדוֹרָא דְּדוֹכְתָהּ, וְהָאִי ה' נְטִיל לָהּ, לְאִתְאַחֵד עִמָּה בְּרִישׁ יְרַחֵי וְשִׁבְתִּי.

וְאִי לֹא זְכִי, כְּמֵה גְרִדִּינִי טְהִירִין אֲזַדְמָנָן לְקַבְּלָהּ, וְדָחוּ לָהּ לְבַר. וְוִי לְהֵהִיא נֶפֶשָׁא, דְּמַתְגַּלְגַּלָּא בְּרִיקָנוּתָא, כְּאִבְנָא בְּקוּסְפִיתָא. הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (שְׁמוּאֵל א כח) וְאֵת נֶפֶשׁ אִיִּבִיךָ יִקְלַעְנָה בַּתּוֹךְ כְּפִי הַקַּלְעֵ. וְדוֹד בְּעֵי בְּעוֹתִיָהּ קָמִי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְאָמַר, שְׁמֵרָה נִפְשִׁי, דְּלֹא יִדְחוּן לָהּ לְבַר. וְכֵד מְטִי (ס"א לְקַבְּלָהּ, יִפְתָּחוּ לָךְ) לְקַבְּלָהּ, יִפְתָּחוּן לָהּ פְּתָחִין, וְתִקְבַּל לָהּ קָמָךְ. כִּי חֲסִיד אָנִי, וְכִי חֲסִיד אִקְרִי. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אִין. דְּכַתִּיב, (ישעיה נה) חֲסִידֵי דְדוֹד הַנְּאֻמָּנִים. בְּגִין כֵּן שְׁמֵרָה נִפְשִׁי, דְּלֹא תַשְׁבוּק לָהּ לְמַהֲרָךְ לְבַר.

רַבִּי יִצְחָק אָמַר, כֵּן בְּרַשׁ דְּאֵית לִיָּהּ חוֹלְקָא בְּצַדִּיק, יְרִית לְהָאִי אֶרֶץ, כְּמֵה דְכַתִּיב, (ישעיה ס) וְעַמְּךָ כָּלֵם צַדִּיקִים וְגו'. וְהָאִי צַדִּיק חֲסִיד אִקְרִי. אָמַר דְּדוֹד דְּבַהֲאִי אִתְּרֵ אֲחִידְנָא, חֲסִיד אָנִי, וְבְגִין כֵּן שְׁמֵרָה נִפְשִׁי, לְאִתְקַשֵּׁר בָּךְ.

רַבִּי חֵיִיא פְּתַח, (תהלים פא) עֲדוּת בִּיהוֹסֵף שְׁמוֹ וְגו'. הָא אוֹקְמוּהָ, דְּאוֹלִיף שְׁבַעִין פְּתָקִין, וְלִשׁוֹן הַקַּדּוֹשׁ יוֹתֵר. הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (תהלים פא) שִׁפְתַי לֹא יִדְעוּתִי אֲשַׁמְעֵ. אָבֵל מֵאִי עֲדוּת. תָּא חֲזִי, בְּשִׁעָתָא דְּאִתְתִּיָהּ דְּפּוֹטִיפֵר הוּת אֲחִידָא בֵּיה לְהֵהִיא מְלָה, הָוָה יוֹסֵף עֲבִיד גְּרַמְיָה כְּמֵאן שְׁאֵשֶׁת פּוֹטִיפֵר אֲחֻזָּה בּוֹ לְאוֹתוֹ הַדְּבָר, עֲשֵׂה יוֹסֵף עֲצֻמוֹ כְּמִי שְׁלֹא יוֹדֵעַ לְשׁוֹנָה, וְכֵן בְּכָל יוֹם

דָּלָא יַדַּע לִישְׁנָא דִּילָהּ, וְכֵן בְּכָל יוֹמָא עַד
הֵיכֵי שְׁעֵתָא בְּתַרְיִיתָא, דְּכְתִיב (בראשית לט)
וַתִּתְּפֹשֶׁהוּ בְּכַבְדּוֹ. מָאִי וַתִּתְּפֹשֶׁהוּ. אֲלָא בְּגִין
דְּעֵבִיד גְּרַמִּיהּ כְּמֵאן דָּלָא יַדַּע לִישְׁנָא. וְרוּחַ
הַקִּדְּשׁ צְוּוּחַ לְקַבְּלֵיהּ, (משלי ז)
זָרָה מִנְּכַרְיָה אֲמַרְיָה הִחְלִיקָהּ. מָאִי קָא מִשְׁמַע
לָן. אֲלָא כָּל מָאן דְּנָטִיר גְּרַמִּיהּ מֵהֵאֵי, אֲתַקְּשֵׁר
בָּהּ בְּשְׂכִינְתָּא, וְאֶחִיד בְּהֵוּא עֲדוּת. וּמֵאִי הוּא.
ה' דְּאֲתוּסְף בִּיהּ. דְּכְתִיב, יַעֲדוּת בִּיהוֹסֵף שְׁמוֹ.
אוּף הֵכָא י' אֲתוּסְף בְּפִנְחָס, עַל דְּקִנְי בְּהֵאֵי.
רְבִי יִיסָא פִּתַּח, (תהלים קלו) עַל נְהֵרוּת בְּכָל שָׁם
יִשְׁכְּנוּ גַם בְּכִינוּ בּוֹזְרֵנוּ אֶת צִיּוֹן. אֶת
יְרוּשָׁלַם מִיבְעֵי לֵיהּ, כְּמָה דְּכְתִיב, (תהלים קלו) אִם
אֲשַׁכַּחַךְ יְרוּשָׁלַם תִּשְׁכַּח יְמִינִי, מָאִי בּוֹזְרֵנוּ
אֶת צִיּוֹן. לְפָר נֶשׁ דְּהוּה לֵיהּ הֵיכְלָא יְקִירָא,
יָאָה וְשַׁפִּירָא, אֲתוּ לְסֻטִין וְאוּקִידוּ לֵיהּ. צַעֲרָא
דְּמֵאן הוּא, לָאו דְּמֵאֲרִיָה דְּהֵיכְלָא. אוּף הֵכָא
שְׂכִינְתָּא בְּגֵלוּתָא שְׂרָיָא, צַעֲרָא דְּמֵאן הוּא,
לָאו דְּצַדִּיק. וְאַזְלָא הָא כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ, דְּכְתִיב
(ישעיה נז) הַצַּדִּיק אָבֵד, אָבֵד מִמֶּשׁ. אוּף הֵכָא
בּוֹזְרֵנוּ אֶת צִיּוֹן, בּוֹזְרֵנוּ הֵוּא צַעֲרָא דִּילֵיהּ
עַל זְוִיגָהָא, צַעֲרָא דִּילֵיהּ הוּא.

אָמַר רְבִי יִיסָא, מָאן דְּאוּקִיר שְׁמָא דְּמֵאֲרִיָה
בְּהֵאֵי, וְנָטִיר הֵאֵי, זָכָה דִּיוּקִיר לֵיהּ
מֵאֲרִיָה עַל כְּלָא. מְנַלָן. מֵיוּסְף. דְּכְתִיב, (בראשית
מא) וַיִּרְכַּב אוֹתוֹ בְּמַרְכַּבַת הַמִּשְׁנָה אֲשֶׁר לוֹ,
וּכְתִיב וַנִּתֵּן אוֹתוֹ עַל כָּל אֶרֶץ מִצְרַיִם. וְלֹא עוֹד, אֲלָא
כְּשֶׁעָבְרוּ יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּם, אָרוֹנוֹ
שָׁל יוּסְף נָכַס בְּפָנִים בְּהַתְּחִלָּה,
וְלֹא הָיוּ הַיָּמִים עוֹמְדִים עַל עַמְדָם
לְפָנָיו. זְהוּ שְׁכַתוּב (תהלים קיד) הַיָּם
רָאָה וַיִּנָּס. מָה זְהוּ וַיִּנָּס? אֲלָא רָאָה
אוֹתוֹ שְׁכַתוּב בּוֹ (בראשית לט) וַיִּנָּס
וַיֵּצֵא הַחוּצָה.

עַד אוֹתָהּ שְׁעָה אַחְרָנָה, שְׁכַתוּב
(בראשית לט) וַתִּתְּפֹשֶׁהוּ בְּכַבְדּוֹ. מָה
זְהוּ וַתִּתְּפֹשֶׁהוּ? אֲלָא מִשּׁוּם
שְׁעֵשָׁה עֲצָמוּ כְּמִי שְׁלֹא יוֹדַע
לְשׁוֹנָה, וְרוּחַ הַקִּדְּשׁ צְוּוּחַת
כְּנָגְדוֹ: (משלי ז) לְשִׁמְרָךְ מֵאִשָּׁה זָרָה
מִנְּכַרְיָה אֲמַרְיָה הִחְלִיקָהּ. מָה בָּא
לְהַשְׁמִיעֵנוּ? אֲלָא כָּל מִי שְׁשׂוּמֵר
עֲצָמוּ מִזְּהָ, מִתְקַשֵּׁר לְשְׂכִינָה
וְאֶחִיד בְּאוֹתָהּ עֲדוּת. וּמֵהֵי? ה'
שְׁנַתוּסְפָה בּוֹ, שְׁכַתוּב עֲדוּת
בִּיהוֹסֵף שְׁמוֹ. גַּם כָּאן הֵוּא תוּסְפָה
י' בְּפִנְחָס עַל שְׁקָנָא כְּזָה.
רְבִי יִיסָא פִּתַּח, (תהלים קלו) עַל
נְהֵרוּת בְּכָל שָׁם יִשְׁכְּנוּ גַם בְּכִינוּ
בּוֹזְרֵנוּ אֶת צִיּוֹן. אֶת יְרוּשָׁלַם
הֵיךְ צִירָךְ לוֹ לְהִיּוֹת, כְּמֹו שְׁכַתוּב
אִם אֲשַׁכַּחַךְ יְרוּשָׁלַם תִּשְׁכַּח
יְמִינִי! מָה זְהוּ בּוֹזְרֵנוּ אֶת צִיּוֹן?
לְאִדָם שְׁהֵיךְ לוֹ הֵיכְל נְכַבֵּד, נָאָה
וְיָפָה, בָּאוּ לְסֻטִים וְשִׁרְפוּ אוֹתוֹ.
צַעֲרוּ שָׁל מִי הוּא? לֹא שָׁל בְּעַל
הֵיכְל? ! גַּם כָּאן הֵשְׂכִינָה שְׂרוּיָה
בְּגֵלוּת, צַעֲרָא שָׁל מִי הוּא? לֹא שָׁל
הַצַּדִּיק? ! וְזָה הוּלְךָ כְּפִי
שְׁבַאֲרֵיהּ, שְׁכַתוּב (ישעיה נז) הַצַּדִּיק
אָבֵד, אָבֵד מִמֶּשׁ. גַּם כָּאן בּוֹזְרֵנוּ
אֶת צִיּוֹן, בּוֹזְרֵנוּ אֶת אוֹתוֹ צַעֲרָא
שָׁלוּ עַל זְוִיגָתוֹ, צַעֲרָא שָׁלוּ הוּא.
אָמַר רְבִי יִיסָא, מִי שְׁמוּקִיר שָׁם
רְבוּנוּ בְּזָה וְשׂוּמֵר זְהוּ, זוֹכָה
שְׂיוּקִיר אוֹתוֹ רְבוּנוּ עַל הַכָּל. מְנַלָן
לָנוּ? מֵיוּסְף, שְׁכַתוּב (בראשית מא)
וַיִּרְכַּב אוֹתוֹ בְּמַרְכַּבַת הַמִּשְׁנָה
אֲשֶׁר לוֹ, וְכַתוּב וַנִּתֵּן אוֹתוֹ עַל כָּל
אֶרֶץ מִצְרַיִם. וְלֹא עוֹד, אֲלָא
כְּשֶׁעָבְרוּ יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּם, אָרוֹנוֹ
שָׁל יוּסְף נָכַס בְּפָנִים בְּהַתְּחִלָּה,
וְלֹא הָיוּ הַיָּמִים עוֹמְדִים עַל עַמְדָם
לְפָנָיו. זְהוּ שְׁכַתוּב (תהלים קיד) הַיָּם
רָאָה וַיִּנָּס. מָה זְהוּ וַיִּנָּס? אֲלָא רָאָה
אוֹתוֹ שְׁכַתוּב בּוֹ (בראשית לט) וַיִּנָּס
וַיֵּצֵא הַחוּצָה.

בא ורָאָה, זֹכָה לְכָבוֹד בְּחַיָּיו וְזֹכָה לְכָבוֹד בְּמִיתָתוֹ. בְּחַיָּיו מְדוּעַ? בְּגִלְלֵי אוֹתוֹ זְמַן שְׁלֵא רָצָה לְהִתְדַבֵּק בָּהּ, שְׁכָתוּב (שם) וַיִּמָּאן וַיֹּאמֶר אֶל אִשְׁתֵּי אֲדֹנָיו. וְכָתוּב, וְלֹא שָׁמַע אֱלֹהִים לְשִׁכְבֵי אֲצִלָּה לְהִיּוֹת עִמָּהּ. בְּגִלְלֵי זֶה זָכָה בְּזֶה הָעוֹלָם. כִּיּוֹן שְׁכָתוּב וּתְתַפְשֶׁהוּ בְּכַבְדּוֹ, וְכָתוּב וַיִּנְס וַיֵּצֵא הַחוּצָה, זָכָה לְבִסּוּף שְׁנִכְנַס לְתוֹף מַחְצָה עֲלֵיוֹנָה, וְכָף רָאוּי לוֹ - אֶת שְׁלוֹ לְקַח בְּזֶה הָעוֹלָם, וְאֵת שְׁלוֹ לְקַח בְּעוֹלָם הָאַחֵר.

פְּנִיחָם זָכָה בְּזֶה הָעוֹלָם, וְזָכָה בְּעוֹלָם הַבָּא, וְזָכָה לְהִתְקַיֵּם יוֹתֵר מִכָּל אֱלוֹי שְׂיִצְאוּ מִמְצָרִים, וְזָכָה לְכַהֲנָה גְדוֹלָה, הוּא וְכָל בְּנָיו אַחֲרָיו. וְאִם תֹּאמְרוּ שְׁלֵא (שְׁהָרִי) זָכָה לְכַהֲנָה עַד שְׁלֵא עָשָׂה מַעֲשֵׂה זֶה - נְכוּן (לֵא). שְׁהָרִי אוֹתָם שְׂאוּמָרִים (שְׁלֵא) זָכָה קִדְם - לֹא כָּף. אֲלֵא כְמוֹ שְׁבֹאֲרֵנו - תַּחַת אֲשֶׁר קָנָא לְאַלְהִיו, שְׁמִשְׁמַע שְׁבִגְלֵל מַעֲשֵׂה זֶה הַרְוִיחַ הַכַּהֲנָה, מֵה שְׁלֵא הִיָּה מְקַדְם.

בא ורָאָה, כָּל כְּהֵן שֶׁהוֹרֵג נֶפֶשׁ, נִפְסָלָה כְּהֵנָתוֹ לְעוֹלָמִים, שְׁהָרִי וַדָּאי פָּסֵל אוֹתָהּ דְרָגָה שְׁלוֹ אֱלִיו. וּפְנִיחָם מֵהֵדִין הִיָּה פָּסוּל לְכַהֲנָה, וּבְגִלְ שִׁקְנָא לְקִדּוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, הַצֵּטְרֵף לִיחָס לוֹ כְּהֵנָת עוֹלָמִים, לוֹ וּלְבָנָיו אַחֲרָיו לְדוֹרֵי דוֹרוֹת. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, בֵּא וַרְאָה, פְּנִיחָם רְשׁוּם הוּא לְמַעְלָה, וְרְשׁוּם הוּא לְמַטָּה, עַד שְׁלֵא יֵצֵא לְעוֹלָם, שְׁהָרִי עִם אוֹתָם שְׂיִצְאוּ מִמְצָרִים נְמַנָּה.

רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי חֲזִיָּא הֵיוּ הוֹלְכִים בְּמַדְבָּר. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, זֶה שְׁכָתוּב בְּפְנִיחָם הִנְנִי נֹתֵן לוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם. שְׁלוֹם מִמְּלֶאךָ הַמָּוֶת, דְּלֹא שְׁלִיט בֵּיהּ לְעַלְמִין, וְלֹא אֲתַדֵּן בְּדִינָיו. וְאִי תִימָא דְלֹא מִית. וַדָּאי לֹא מִית כְּשֶׁאֵר בְּנֵי עַלְמָא, וְאוּרִיף יוֹמִין עַל כָּל

תָּא חֲזִי, זָכִי לִיקְרָא בְּחַיָּיו וְזָכִי לִיקְרָא בְּמִיתָתֵיהּ. בְּחַיָּיו אֲמָאי. בְּגִין הֵהוּא זְמַן דְּלֹא בָעָא לְאַתְדַּבְּקָא בָּהּ, דְּכָתִיב, (בְּרַאשִׁית לט) וַיִּמָּאן וַיֹּאמֶר אֶל אִשְׁתֵּי אֲדֹנָיו. וְכָתִיב וְלֹא שָׁמַע אֱלֹהִים לְשִׁכְבֵי אֲצִלָּה לְהִיּוֹת עִמָּהּ. בְּגִין כְּף זָכָה בְּהָאי עַלְמָא. כִּיּוֹן דְּכָתִיב וּתְתַפְשֶׁהוּ בְּכַבְדּוֹ, וְכָתִיב וַיִּנְס וַיֵּצֵא הַחוּצָה, זָכִי לְבַתֵּר דְּעָאֵל לְגוּ פְּרוּכְתָא עַלְמָה, וְהָכִי אֲתַחֲזִי לֵיהּ, וְיִדְיָה נְטִל בְּהָאי עַלְמָא, וְיִדְיָה נְטִל בְּעַלְמָא אַחֲרָא.

פְּנִיחָם זָכִי בְּהָאי עַלְמָא, וְזָכָה בְּעַלְמָא דְאַתִּי, וְזָכָה לְקַיִימָא יְתִיר מִכָּל אֵינּוֹן דְּנִפְקוּ מִמְצָרִים, וְזָכָה לְכַהֲנָא עַלְמָה, הוּא וְכָל בְּנָיו אַבְתָּרִיהּ. וְאִי תִימָא דְלֹא (נִיָּא דְהָא) זָכָה לְכַהֲנָא עַד לֹא עָבַד עוֹבְדָא דָא. אִין (סִיָּא לֵא). דְּהָא אֵינּוֹן דְּאִמְרֵי (דְלֵא) דְּזָכָה קוֹדְם. לֹאוּ הָכִי אֲלֵא בְּמָאי אוּקִימָנָא תַּחַת אֲשֶׁר קָנָא לְאַלְהִיו, דְּמִשְׁמַע דְּבִגִּין עוֹבְדָא דָא רוּחַ כְּהוֹנָתָא, מֵה דְלֹא הוּא קוֹדְם.

תָּא חֲזִי, כָּל כְּהֵן דְּקָטִיל נֶפֶשׁ, פָּסִיל לֵיהּ כְּהוֹנָתֵיהּ לְעַלְמִין. דְּהָא וַדָּאי פָּסִיל הֵהוּא דְרָגָא דִּילֵיהּ לְגַבִּיָּהּ. וּפְנִיחָם מִן דִּינָא פָּסִיל לְכַהֲנָא הוּא, וּבְגִין דְּקָנָא לֵיהּ לְקוֹדְשָׁא בְּרִיף הוּא, אֲצִטְרִיף לִיחָסָא לֵיהּ כְּהוֹנָת עַלְמִין, לֵיהּ, וְלְבָנָיו אַבְתָּרִיהּ, לְדָרֵי דְרִין. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, תָּא חֲזִי, רְשׁוּם הוּא פְּנִיחָם לְעִילָא, וְרְשׁוּם הוּא לְתַתָּא, עַד לֹא יִפּוּק לְעַלְמָא דְהָא עִם אֵינּוֹן דְּנִפְקוּ מִמְצָרִים אֲתַמְנִי.

רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי חֲזִיָּא, הוּוּ אֲזִילִי בְּמַדְבָּרָא, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, הָא דְכָתִיב בְּפְנִיחָם הִנְנִי נֹתֵן לוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם. שְׁלוֹם מִמְּלֶאךָ הַמָּוֶת, דְּלֹא שְׁלִיט בֵּיהּ לְעַלְמִין, וְלֹא אֲתַדֵּן בְּדִינָיו. וְאִי תִימָא דְלֹא מִית. וַדָּאי לֹא מִית כְּשֶׁאֵר בְּנֵי עַלְמָא, וְאוּרִיף יוֹמִין עַל כָּל

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֵלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֵגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֵלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעַסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְּפוֹי וּבִסְתֵר אֱהֵלוֹ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתבי, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתבי, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתבי, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתבי, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתבי, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתבי, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בס"ד

הַבִּיאוּ בְּרָכָה אֶל בֵּיתְכֶם

- לְמַדוּ וְהַפִּיצוּ אֶת הַזֵּהָר הַקָּדוֹשׁ -

וּתְזַכּוּ לְהַבְטָחוֹת הַגְּדוֹלוֹת שֶׁל הַרֶשֶׁב"י הַקָּדוֹשׁ (זֵהָר הַגְּרוּמָה קב"ח):

תָּנּוּ ע"ז לְאַלְמִים

סֵט זֵהָר בְּמַחִיר מְסֻבָּסָד 77 ₪ בְּלִבָּד

הַזְדַּרְזוּ הַמְּלֵאֵי אוֹזֵל!

נִיתֵן לְרוֹכֵשׁ בַּחֲנוּת "מַלְכוּת דּוּד" רַח"ו הַשּׁוֹמֵר 74 בְּנֵי בֵרֶק
אוּב' מַפְעֵל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי" רַח"ו נַחַל לְכִישׁ 24/8 רַמַּת בֵּית שֶׁמֶשׁ
טל: 054-843-6784 / פֶּקֶס: 02-995-1300

אִמְרוּ מִשֶׁה רַבִּינוּ לְרֶשֶׁב"י: "בְּהֵאֵי חִיבוּרָא דִּילָן דַּאִיהוּ סַפֵּר הַזֵּהָר... וּבְגִין דַּעֲתִידִין יִשְׂרָאֵל
לְמַטְעַם מַאֲלִנָּא דַחִי, דַּאִיהוּ סַפֵּר הַזֵּהָר, יִפְקֹן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי" וּיִתְקִיִּים בְּהוֹן ד'
בְּדַד יִנְחֹנוּ וְאִין עֵמוּ אַל נִכֹּר (דְּבָרִים לֵב, יב) פְּרוּשׁ: מִשּׁוֹם שַׁעֲתִידִים יִשְׂרָאֵל לְטַעוּם
מַאֲלִין חַחִים שְׁהוּא סַפֵּר הַזֵּהָר, עַל יְדוּ יִצְאוּ מִן גְּלוּת בְּרַחֲמִים, וּיִתְקִיִּים בְּנוּ הַפְּסוּק
שֶׁהֵשֶׁם יוֹצִיאֵנוּ מִן גְּלוּת בְּלִי קְטוּרוֹ. (רַעִיא מְהִימָנָא פְּרַשְׁתָּא נִשָּׂא דָף קַכָּד):